

РЕШЕНИЕ

№ 4691

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 04.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **3694** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на А. И. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], предявена чрез адв. В. Н. срещу Заповед № 220/ 27.03.2023 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите (НАП), с която на основание чл. 108, ал. 1 ЗДСл, вр. с чл. 12, ал. 1 ЗДСл, считано от 28.03.2023 г. е прекратено служебното й правоотношение за длъжността директор на дирекция „Комуникации“, в Централно управление (ЦУ) на НАП. Заповедта е оспорена и в частта, в която е разпоредено на служителя да се удържи сума за работно облекло за 10 (десет) месеца на основание Решение № РМФ - 3/24.01.2017 г., във връзка с т.1 от Решение № РМФ-2/02.02.2023 г. В жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорената заповед с твърдение за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при провеждане на дисциплинарното производство, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява в открито съдебно заседание. Представява се от адв. Н., който поддържа жалбата.

Ответникът – изпълнителния директор на НАП, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че А. И. И. е постъпила за първи път на държавна служба на 04.07.2022 г., когато със Заповед № 1483 от 28.06.2022 г. на изпълнителния директор на НАП на основание чл. 10д, ал.4 и чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е назначена на длъжността директор на дирекция „Комуникации“, в Централно управление на НАП, считано от 04.07.2022 г.

Със Заповед № 220 от 27.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП на основание чл. 108, ал. 1, във връзка с чл. 12, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на А. И. И. на длъжност Директор на дирекция „Комуникации“, в Централно управление на НАП, считано от 28.03.2023 г.

Със заповедта е разпоредено на А. И. И. да се изплати обезщетение съгласно чл. 61, ал. 1 от ЗДСл за неизползван платен отпуск в размер на 18 дни.

На основание т. 11 от Решение № РМФ - 3/ 24.01.2017 г., във връзка с т. 1 от Решение № РМФ-2/ 02.02.2023 г. е разпоредено на служителя да се удържи сума за работно облекло за 10 (десет) месеца.

Видно от ръкописното отбелязване в заповедта, същата е връчена на А. И. И. на 28.03.2023 г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Следователно, по силата на посочената правна норма, изпълнителният директор на НАП, в качеството му на орган по назначаването е компетентен да прекратява служебното правоотношение на държавните служители в НАП. В разпоредбата на чл. 108, ал. 1 ЗДСл са определени както формата, така и съдържанието на акта, с който се прекратява служебното правоотношение, като са изброени изчерпателно реквизитите, които същият трябва да съдържа.

Съдът приема, че в случая е спазена установената в чл. 108, ал. 1 от ЗДСл писмена форма на акта за прекратяване на служебното правоотношение, като в него изрично е посочено правното основание за прекратяване – чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, придобитият ранг на държавна служба, отразено е, че на служителя се дължи изплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Следва да се посочи, че за разлика от общия текст на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, изискващ излагане и на фактическите основания за издаване на административния акт, чл. 108 от ЗДСл изисква посочване само на правните основания. Мотивирането от фактическа страна не е изведено от специалния закон като абсолютно необходимо условие за законосъобразността на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е дължимо излагането на други мотиви.

Непосочването на номер и дата на издаване във връчения на А. И. екземпляр от заповедта, както и неточното изписване на адреса ѝ – [улица], вместо [улица], не се отразяват съществено на изискванията за съдържание, поради което не са и съществени процесуални нарушения.

Не се отразява на законосъобразността на административния акт и обстоятелството, че в същия не е посочено пред кого и в какъв срок може да се обжалва. Този пропуск обуславя прилагането на удължения срок за обжалване по чл. 140, ал. 1 АПК и като благоприятен за оспорващия не следва да бъде възприеман като съществено нарушение на изискването за форма.

Разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл предоставя право на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение без предизвестие, когато кандидатът е назначен за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност. В разглеждания случай са изпълнени предпоставките, предвидени с посочената норма. А. И. И. е била назначена за първи път със Заповед № 1483 от 28.06.2022 г., считано от 04.07.2022 г., следователно едногодишният срок от встъпване в длъжност не е изтекъл към датата на издаване на оспорената заповед – 27.03.2023 г. Следователно, органът по назначаването е упражнил правото си, регламентирано от законодателя, да прекрати едностранно служебното правоотношение в едногодишен срок от встъпването в длъжност по първото назначение на жалбоподателя на държавна служба. Съобразно константната практика на Върховния административен съд, това право е предоставено, за да може, в съответствие с отговорностите му, органът по назначаване да осигури най-ефективното функциониране на администрацията, която ръководи, да се гарантира правото му на преценка относно професионалните, делови качества и умения на държавния служител и на изпълнението на изискванията, трудовите функции и възложените задачи по време на работата му на държавната служба при първото му назначение. За реализирането на това право е достатъчно да е налице първо назначаване на държавна служба и стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок.

При прекратяването на служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл не се изследва спазването на служебната дисциплина, изпълнението на служебните задължения от държавния служител, както и обстоятелствата, аргументирали органа да постъпи по този начин. Служителите, заели за първи път държавна служба, по силата на издадения административен акт по чл. 9, ал.1 от ЗДСл, задължително преминават през едногодишен срок за изпитване, предвиден в полза на органа по назначаване, така че той да разполага с възможност за проверка на техните професионални качества. Поради това, в случая не е налице несъответствие на административния акт с целта на закона, който изрично предвижда възможност за едностранно прекратяване на правоотношението между страните в срока за изпитване. Преценката на органа по назначаване относно качествата на служителя да изпълнява функциите и задачите, присъщи за заеманата длъжност и съответно при отрицателна такава - да прекрати служебното правоотношение, е в кръга на неговата оперативна самостоятелност и не подлежи на съдебен контрол.

Служителят е назначен за първи път на държавна служба, което е достатъчно основание за едностранно прекратяване на правоотношението с него в срока на изпитване.

А. И. оспорва заповедта и в частта, с която е разпоредено да се удържи сума за

работно облекло за 10 (десет) месеца на основание Решение № РМФ - 3/24.01.2017 г., във връзка с т.1 от Решение № РМФ-2/02.02.2023 г.

Уреждането на отношенията във връзка с представителното работно облекло, на което държавният служител има право съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за служебното положение на държавните служители представлява последица на прекратяването на служебното правоотношение. Съгласно чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата при постъпване на държавна служба през календарната година държавният служител има право на представително работно облекло, пропорционално на оставащите до края й месеци. Когато държавният служител напусне, той възстановява получената сума за представително работно облекло, установена пропорционално на неотработените месеци за годината.

Тълкуването на разпоредбата на ал. 3 на чл. 27 от Наредбата във връзка с останалите алинеи на същата норма и преди всичко сравняването ѝ с текста на ал. 2 на чл. 27 налага извода за зависимостта между ползването на представителното работно облекло, респ. предоставянето на средства за него и осъществяването от държавния служител на функциите по служебното правоотношение. Определящото значение на продължителността на времето на реализиране на служебното правоотношение дава основание на съда да приеме, че ал. 3 има предвид всички случаи на прекратяване на служебното правоотношение, независимо по чия воля то е настъпило. Съществено е обстоятелството на прекратяването. След като работното облекло няма да се използва за целите, за които е предоставено, то следва пропорционално на неотработените за годината месеци получената сума да бъде възстановена. Ето защо разпореденото със Заповед № 220 от 27.03.2023 г. удържане на сума за облекло е законосъобразно.

По гореизложените съображения, следва да се приеме, че оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

По гореизложените съображения, следва да се приеме, че оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, III – то отделение, 1 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], предявена чрез адв. В. Н., с посочен съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, ап. 9, срещу Заповед № 220/ 27.03.2023 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ОСЪЖДА А. И. И., ЕГН [ЕГН], да заплати Национална агенция за приходите, [населено място] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВАС на РБ, в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за постановяването му.

Съдия:

